

леко по гърдитѣ на човѣка и си отминала. Отминала си съ пълно презрение къмъ главата.

Отначало главата въздъхнала довольна, задето така лесно се отървала отъ единъ свой съперникъ, но, когато се погледнала въ огледалото, тя се ужасила отъ себе си . . . Че какво е тя сега? . . . Какво? Наистина, една кржгла топка. Не, не една кржгла, а една сплескана топка, както я била нарекла брадата. Надъ туй отгоре, едни голѣми, щръкнали уши . . . Боже, колко грозни уши . . . Сякашъ два детски чехъла. И толкова тежка мжка я обхванала, че очитѣ ѝ се напълнили съ сълзи. Отъ това тѣ помжтнѣли и станали още по-тжпи, по-безсмислени отъ преди . . .

— Какво направихъ азъ, защо се скарахъ така безразсѣдно съ брадата! — занареждала на себе си главата и отъ очитѣ ѝ сълзитѣ рукунали като два пролѣтни капчука. Защо се скарахъ, когато тя, наистина, е била всичката ми хубостъ, всичкото достоинство? . . . Кой ще ме зачита сега, кой ще ми се поклони учтиво, кой ще ми каже: „Добъръ день, главо!“ когато азъ вече не съмъ нищо друго, освенъ единъ загорѣлъ чукундуръ? . . . По едно време намислила да поиска прошка отъ брадата, да ѝ каже, че е на всичко съгласна, но не се решила. Ами ако ѝ откаже?.. На коя върба да се обеси тогава? . . . А и да остане тука, дето е живѣла толкова години, не идѣло. Какво ще рекатъ хората: „глава, а вече не е глава“ . . . Децата пкъ, — тѣ сигурно ще я замѣрятъ съ камъни и ще викатъ подире ѝ: „у-у! главо, главо, още ли си жива, здрава?“ . . .

Не идѣло ни тѣй, ни инѣкъ . . . И главата решила да се запилѣе другаде, дето никой не я познава. Нека всѣки, който я срещне за пръвъ пжтъ, да я вземе такава, каквато си е. Колкото струва, толкова да я зачита . . .

День ли, два ли, три ли, тя скитала по гори и балкани, по падини и поляни . . . Най-сетне, отпаднала отъ пжтъ, тя стигнала до единъ оврагъ. До оврага имало малка кжщурка, а отвѣдъ — цѣло село. Дълго мислила главата: въ селото ли да отиде или на кжщурката да почука . . . Въ селото по-топло ще бжде: по-охолни хора живѣятъ тамъ, но ще ѝ отворятъ ли тѣ, щомъ я видятъ такава — съ сплесканъ носъ и съ брадавица като моравъ карнабидъ на едната страна? . . . Не, въ кжщичката по-добре. Въ нея, навѣрно, живѣятъ бедни хора, а беднитѣ малко държатъ на хубостъта . . . Колкото за топлото, все не ще е толкова студено, както е вънъ. Ето зимната фъртуна вече люшка дърветата на рѣтлината отсреща и се кани да завилнѣе съ още по-голѣма